

החוקת באמת ליעקב וחסד לאברהם², — הנם משתחים להבל ולרייך
ומתפללים לאל לא יושיע.

קשועות אליהם איננה קרובה כי אם לפי אותה הרוממות המוסרית
שחתבייע הקריהה בשמו באומה, באנושיות ובמציאות... .

קוראי שם ד', שלא מקור ירושאל, אינם יכולים אחרת, כי אם שיעשו
את קריית האחדות היילוותית לחטיבה הכליתית, מבלדיי דרכי האורה שהם
מכורחים להיות נבעים מהאידיאלים האלהיים, שלא רק בנפש יחידית של
אדם געלה הם קבועים, כי אם בצורתו של יעקב בכליה בצורה הלאומית של
בנסת ישראל "מידי אביר יעקב משם רועת אבן ישראאל"³, והיא חולכת
ומתעלת בין בעליה, בין בירידתה שהיא לעולם צורך עלייה.

השנה לא ישראל במקורה הפסיכולוגי נובעת מהשלילה של שאיפת החיים
הישראלים, במובן הלאומי והכללי, שהוא הוא גנד שנעשה מורגש. ונפעל
בפועל גם بلا הבנה וידיעה, "אע"ג דאייו לא חוי מוליה חוי"⁴.

העסק האידיאלי להרחבת דרכי ד', מצד אור החיים, התאמאה והחשוויה
הנצחית שמוצאת בקרבה האומה כולה אליהם, הוא מפנה מקום לחביעה
תמידית של דעת אליהם, ולהתעוררות גבורה לאומית למטרת הנצחית שלה,
דוד מלך ישראל חי וקיים"⁵, "ויעש דוד שם"⁶ דעכיד שמא קדישא דוקביה"⁷.
המטרה שהיא מתאחדת עם החיים הכלליים לא תעשה את עסקה עראי לא תשים
את החיש האلهי לאיזה מCKER מיעוד שבחקירה. "כ"י לא דבר ריק הוא מכמ"⁸,

"כ"י הוא חיק"⁹, ונחלת יעקב היא بلا מצרים¹⁰.
בעת חדרשת בשורש שרשה פגשה כל המוזמה האליתית, את חלק
מנחשי עמן, עד שמצוות מקום ע"י שפינואה, שנתגללה בפשיטת ולבישת
צורה בשיטות שונות שהרעיון היסודי שלו הוא גורם העקרני, ביחס בסמיות
העין והתנכורות לטבע היהדות שבקרבו — לכל הפחות לפי הבנת רוב
העולם בו שהיא תולדה מוכחת מסגנוו, — לצתת חוץ מקור החיים של
האידיאלים האלהיים, שהם עז וגבורה לישראל עדי עד, לחזור לנקודת הקטנות
והילדות, והוא דוקא למה שטופלא ומכוונה, — לעצמות האלהים. ועם זה באה
התולדה לעשות את המבוקש האלהי למן מקצוע של מחקר מיוחד, שהאדם
עובד בזעט, הולך עמו קריינו ואירועי, והופך ממנה פניו. וכשהאנושיות אובדת

2 ע"ס מיכה ז, כ'. 3 בראשית מ"ט, כ"ד. 4 עיין מגילה ג.

5 ראש השנה כת. וזהר ושבatz: 6 שמות ל' ח, י"ג.

7 עיין זהר בחקורי קיג. 8 דברים ל"ב, מ"ז. 9 שם ל, כ'.

10 עיין שבת קיה.

11 הויל עמו קרי — עיין ויקרא כ"ז כ"א, וברש"י שם.

המחשبة הילודית, שהיא גם הנשאה מכל גם הנמנוחת מכל, אינה יודעת
לעטוק רק בעצמ, והעצם הלא לפি מושגה הוא נבר ו/or לה, לא תוכל להכירו
כיאם בדרוך ארעי, וכשהיא רואה שהוא מקוף את כל חייה, את כל רגשותיה
והויתה, עד שמעט לא נשאר לה מקום לרוגשי עצמותה שוב היה משטמת
מןנו. ובזה מתייחסים נתיות הדרכיהם, עם צרופי העדינות וערובוי האור
וחחשוך, ול모ת של עבודה זהה ושל כפירה תוכאות.

האידיאלים האלהיים, והחמדה הפנימית, הרוממה והעצמית אליהם, להתרומם
אליהם, לאיירם בשכל וברגש, ולתגים דוגמתם בפועל של סדרי החיים,
הם הנם תלותית של המחשبة המכוברת, שלעילו אין קץ ותכלית, והוא
הולכת הלויר ואור, היא נותנת מקום להאדם, להרחביב דעתו, ולמצא את ערכו
הפנימי באופן היויר טוב, ובזכורה היומר נשאה; היא הולמת ומאירה לו
תמיד באורה אחר אורה, מגמגה רוממה לרמה ממנה, ומאיידיאל נשא ונשגב
ליותר נשא, עד אין קץ ואין מבלית... .

דעת אליהם שבדרכי ד', הנשאים והונצחים, העומדים מעל לכל גבול,
לכל מסגר של זמן ושל מקום. הם שוללים את ההכרה המכוברת והונפל של
עבדה זורה, ואת החליל והבזו ואת האפיקות של הכפירה והפסקנות. וכשהם
זורחים בלואם שלם בכל מילואו, בהויה, ותולדתו, בנטית גזע, ותפארת
אבוטינו, עד שהוא מוצא בקרבו את החשך והעתה, של ההשוויה וההתאמאה למורמי
האידיאלים האלהיים. עד שגם מה שהוא מרחיב את עצמותה את מקומו
בימים ובימים, בתוך תוכה של נתיה זו, תשכון השאיפת האידיאלית של כל
מה שהוא טהור ו/or, של כל מה שהוא דעה ויושר, עד שהדריך הנצחית סלולה
לפנינו, ללבת מחייב אל חיל, — עם זה לא יכול לעולם לשאל: מה מטרת
יש במציאות? ולא יכול מעולם להואש מגדולתו ותפארתו, מעוזו ונצחו, הוא
רואה את אורך ימי בפניה.

זה כהו של ישראל!
בכל מקום שיש יסוד אידיאלי נצחוי אלהי לדרכי האורה, של דעת
אליהם הטהורה, מרכזו באיה אומה, בשיעור קטן או גדול, רק ממנה הוא לה;
וככל המuib והמחישך בנו או בערים אחרים את האורה האלהית, את החפץ
הציורי והמעשי, לשולטן של עליוי כל עז של צדק וא/or, זה הוא תולדה
של המחשبة הורה, שלא תדע את שם ד' ודרכיו. ואם תקרה בשם אליהים,
או תפנה אל האלילים, או תחקת לפנות אל היחש העצמי של האלהות,
שהזרות והריהוק יחשיך את האור, ולא חיקום ממנה תוכונה לאומית נצחית
ותחזקת, ללכת באור ד' — וmbעלדי השאיפה המוסרית העדינה הפנימית,

כבר, הננו מוכשרים להוציאו גם מהרמן הוה, המועבה בקיומו איזה תור
תמציתני, הרואו להתקיים אחרי מירוקן ליבונו וצירופו²⁴.
אחר שהותחה הדעה האנושית באופן סיסטמטי מדעת דרכי ד', מפני
שנסתם לפניה האור החפשי, שהוא מקור האידיאליות. — ירידת האידיאליות
האנושית קמעא עד שהוכרה לפנות אל המטראליות שנטלה ממנה את
זיו חיה, נחסר האור והגעם של התענגות על ד' הישרה והטהורה מלכ' בני
אדם, עד שرك זיו קלוש וארעי תוכל להזכיר תחת האור הנצחי העליון
והנהב עדי עד, וזה הינו המועט הוא כחлом חיוון לילה, שעובר ונודד, ואח'כ'
הוכרת להתפרק למאסה של כל קווט וזר, ביחד עם השנאה האימה לישראל.
בין מקורים דתיים בין מקורים כפרניים. עכשו הגיעו הזמן שריאת ישראל
את עוז ותדרון, בין בשלילת — לעקר את האשRNA של שלילות האידיאליות
והחופש האלמי, משורש שרשת, בין בחוב — לrome את האידיאליות, את
האהבה לדרכ' ד' הנטועה בנפשו הלאומית פנים, והיא הולכת ועולה גורחת
ומתגדלת, לרגלי כל מה שמתגבר מקור ישראל, העם האחד שהאידיאיה של
היא לחתוות בקרבו את היסוד המוסרי, לא רק בצדו המעשי לבוי, כי אם
גם בצדו האידיאלי, שהוא מטרה בפניהם עצמה בתור. התכנית העליונה של
החיים, ותצד האידיאלי לא יושלם לעולם בעין גבורתו, עד שرك הוא יהיה
הכח והמניע את הגלגל הקולטורי לכל צדדי המרובים, כי אם כشيخה נובע
אםקורו האמתי מאותו המקור שככל הטוב של המציאות נובע ממנה, הטוב
האידיאלי האלמי, «ולי מה יקרו רעד אל»²⁵ «פתחו שערם ויבא גוי צדיק
שומר אמונים»²⁶, והוא סובל גורל נורא בחפק פנימי לעמוד בחום מיהדים
בר' שעל ידו «יתגדל ויתקדש שםיה רבא בעלמא די ברא כרעותיה»²⁷.

כדי שעל ידו יתגדל ויתקדש שםיה רבא בעלמא די ברא כראותו"ה.¹⁷
במעמד הנפש פגימה יש עירגה אל העצמיות של כל גושא חביב-
מקור להתוארים המתיחסים, אבל לא תכנס התשוקה הזאת לעולם
הכויה מסומנת אם תרצה ביחס האלהות לחטפנות מוה, יש לה ר-
ורכים: ההרגשית של שפיקת הנפש שתואר גם כן מקור לדגש הדין
ההשללה הפליטופית, האסכולית, שהשליליה היא כח ועווה. אמן זאת ו-
היא הטובה והנحمدת, שכשהיא מתעורבת עם הרגש הטבעי, המיסודה
הנפש מצד העירגה העצמית, לנשא ומורום מכל רעיון וריגש, החולל
נאים ומתקנים בארכות החיים ותסדר דברים תיאולוגיים הגונים:
אמנם הרגש הנשגב לבדו איננו יכול להתגלות בחוים כמגדת זו
בין מצד רומו ועוזו של המבוקש בין מצד שכלי מושג איננו נמצא נמצאת

14. ע"פ חנינהתו: ושם: "רמן מצא חוכו אכל קליפתו ורכ".

15. חתילים כל"ט, י"ג. 16. ישעיו כץ, כ"ב. 17. מסילת "קדיש".

את דרכה הנצחי, המתעללה בראש נקודת החיים, או היא אבודה ומוכנת לכל
שגיאת וועלמת האידיאלי נחשך בעדרה. — ההשכחה של האידיאלים האלוהים
מוברחת היא להגביר שנהה לישראל, דוגמת השנאה של רומי האלויות ליהודה
ונפני הניגוד הגדול של עצמות הצבון של האחים בולם שביניהם, ובויתר
כשהיא מתחזמת באינה צורה מודעית. יד ד' היה על ראש העותם המשטרדמית
או להוציא מתקל את מי שחשב להשיכח את האידיאליות של הקוריא בשם
ד', ע"י הקוריא המהממת לעצמיות, שאין עמה לא עז ולא ענווה, לא קדושה
ולא שמחה לא טהרה ולא חיים של חפץ לפועלות אמרת. — בקיצוץ הנטייעות
האידיאליות, — שהיא באמת רק קרייה לאל נכו, אל אחר, והכשר גדור
לבסוף לתתרוקנות המוחשבה. שחרי אין כלל, אחר הידיעה הברורה המבוכרת,
שום ידיעה עצמית לאדם לא רק בחק האלהות כי אם — בכל מושג. וכל
האמת הטהורה תוכל להתבסס רק על מיסד האידיאליות הטבעית להטבע
האליה ששל דרכי ד', ברוממות ערום באבחות הימורנית, שתמצא באומה
שלמה בכל מלויה ונצחות, שוק בשולם האנושיות כולה לת שלום. —
ולא המרתקים הללו או הלא היה איש כוה נחשב בין חכמי ישראל, ספרינו
היו נחשבים כספריו חקירה אלהות נאמנים וראויים לבא בקהל, ואין לשער
את כה הנפץ שתיה צפין בהם, למעמד הרווחני ולהלאומי של ישראל, ובאיוז
צורה איזומה היה יוצא כשהו העברי נסוף אליו, ואין להעריך כמה
כחות היו אובדים ומביאים גם כן בהלה נוראה ומחללה ממושכת, עד שהיתה
בא הכהש תגמור של התעללות הרוח, עד כדי להזכיר את האפיסה שביהם,
ביחוד ביום שלא התעללה עדין תורה המוסר ותאידיאליות למעלה
הപפולריות ולמדרגות חכמה מסודרת, בהקשר להכגון בכל שדרותיה של החברה
האנושית, שהיא נcona להיות בסיס נאמן לשעריו צדק של הכנסת ישראל
שיפחו בעולם, למעלה מכל שיטת אריסטוקרטית, המוגדורות רק
בהגונים יבשים, מתוך המות חוק על מצחם.¹² «לא המתים יהלו יה ולא כל
יורי דומה»¹³, כמה היו פועלים להזיק, אם היו נכתבם בלשון הקודש
והיו מתובלים גם כן בדברי תורה, בגילוי פנים שלא הלחכה... יותר וייתר
מה שפעלו כל אלה בתיו יושב הרוחן מן המהנה בדר ונבדל. אמן כה
נעוץ כוה, עעפ' שמקומו ובסיומו הוא אליל, לא היה אפשר כמעט להופיע
כי אם על ידי איש מודע ישראל, שהחשכה של האחדות האלוהית הכתה
שורש כל כך חזק בנפשו, עד שرك הוא היה יכול להוליד צל חזק נורא
כהה ע"י חאור וגדור, שבלו בדרך שבורה ומעוותה, שرك בעמל רב, ונסין